

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 270. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992358382928/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

Romantikerne, selv Schleiermacher og Schelling, begik poetiske Synder, betegner hende som hørende til Romantikernes tysk-literære Kres, og i Virkeligheden er hendes Roman ogsaa et Udtryk for alle de herskende Ideer. Efterligning af *Wilhelm Meister* og *Frantz Sternbald*, Forherligelse af de harmonisk Dannede overfor de Gemene, at det frie Vagabondliv, af Lediggangen og det skønne Letsind, af Formaalessløsheden, der midt i Virkelighedens prosaiske Verden ingen Hensigter har.

Helten har Dorothea givet Træk, der øjensynligt svarede til Friedrichs Karakterejendommeligheder, som disse tog sig ud for hendes beundrende Kvindeøjne. Det hedder om ham: «Trods et ganske besynderligt, hyppigt frastødende Væsen forstaar han at gøre sig vel lidt af Alle og drager ethvert Hjerte til sig uden at bekymre sig stort derom. Det hjælper ikke, om man væbner sig med hele sin Stolthed imod ham; man bliver paa en eller anden Maade dog ganske hans. Ofte er det ret ærgerligt, at man ikke kan modstaa ham, da han selv ikke er til at holde fast. Stundom synes det, som forbandt han med sine Ord endnu en anden Mening end den der ligefrem ligger i dem; en anden Gang sætter han et ligegyldigt Ansigt op selv til de mest smigrende Ting, der bliver ham sagt, som var slikt blot hvad der tilkom ham; til andre Tider har han sin største Glæde af et tilfældig henkastet Ord, og forstaar at lægge en ganske særegen Betydning ind deri eller faa den ud deraf. . . Men De kan tænke Dem, hvor ofte han i Selskab giver Anstød.»

Saaledes minder ogsaa Florentins Bekendelser, især angaaende hans tøjlesløse Liv som Yngling i Venedig, om Friedrichs Ungdomsoplevelser i Leipzig. Skønt Florentin er Italiener, føler han sig tiltrukket af tysk Kunst og tyske Kunstnere; han lærer selv at tegne og male, og ernærer sig snart som genial romantisk Dilettant i Malerkunsten, snart som ikke mindre romantisk Spillemand, der drager om fra Landsby til Landsby. Hans Afstamning er hemmelighedsfuld. Han er, som han selv kalder sig, «den Fattige, den Ensomme, den Udstødte, Tilfældets Barn»: «Mig driver noget Unævneligt fremad, som jeg maa kalde min Skæbne.» Han flyer ethvert inderligt Forhold, der vilde binde ham: «Alene vil jeg bære den Forbandelse, der er udtalt over mig.»*)

*) *Florentin* S. 65. 80. 170. 195. 230. 310.